

kan forøge de dem paahvilende økonomiske Byrder.

Det, der derfor i Øjeblikket efter Ministeriets Formening bør tilstræbes, er en Lov, der — som det foreliggende Forslag — uden at indføre et større administrativt Apparat, i nær Tilknytning til de bestaaende Bestemmelser om Gader, Veje, Bygnings- og Sundhedsvæsen, giver de elementæreste og nødvendigste Grundregler for Byplanlægning. Paa dette Grundlag vil nærmere Erfaring i Tidens Løb kunne indhentes. I adskillige Kommuner har Byplanlægningen allerede kunnet forberedes gennem en fornuftig Anvendelse af de Beføjelser, som gældende kommunal Lovgivning, Bygningslovgivningen og tildels Sundhedslovgivningen lægger i Kommunens Hænder. I saa Henseende har de Indkøb af Grunde, som adskillige Byraad har foretaget med Indenrigsministeriets Samtykke, ogsaa haft Betydning.

Det første Led i en Byplanlægning er Ordningen af Gade- og Vejnettet, og de allerfleste Købstæder er da ogsaa blevet hjulpet et Stykke paa Vej i denne Retning, idet der i Henhold til den bestaaende Lovgivning (Købstadkommunallovens § 21, tildels jævnført med Bygningslovgivningen), kan stadfæstes Vedtægter vedrørende Købstædernes Gader og Veje, og der foreligger endvidere et af Indenrigsministeriet udarbejdet Lovforslag, der skaber Lovhjemmel for saadanne Vedtægter ogsaa i bymæssig bebyggede Landkommuner, et Lovforslag, som i de senere Aar har været kraftig efterlyst af de interesserede Kommunalbestyrelser. Kommunalbestyrelserne vil saaledes ikke staa helt uforberedte til at tage de Opgaver op, som nærværende Lovforslag skulde give dem Beføjelse til at løse.

Lovforslaget, som det foreligger, er — bortset fra ganske uvæsentlige Ændringer — enslydende med det fra Udvalget modtagne Udkast. Angaaende de enkelte Paragraffer skal man henvise til nedenstaaende af Udvalget udarbejdede Bemærkninger:

#### Til § 1.

Under Hensyn bl. a. til, at en Byplan foraarsager en Del Begrænsninger i Dispositionsretten over Ejendom m. v., har man anset det nødvendigt, at en af en Kommunalbestyrelse vedtaget Byplan skal udkræve *Godkendelse af højere Myndighed*. I Stedet for at oprette et nyt specielt Organ har man fundet det mere naturligt at lade et af *Ministerierne* fungere som overordnet Myndighed ogsaa i Byplansager. Der kan da ikke være Tvivl om, at Godkendelses-

myndigheden bør henlægges til *Indenrigsministeriet*, som ifølge sin hidtidige Praksis er, foruden med kommunale Sager, kendt med bl. a. Bolig- og sociale Sager, og som efter Omordningen i Foraaret 1924 endvidere har overtaget Bygnings- og Sundhedsvæsens-Sager.

For Landkommuners Vedkommende siges det udtrykkeligt, at Indenrigsministeriet skal indhente *Erklæring fra Amtsraadet*, som jo i mange Forhold har Tilsyn med Sognekommunerne. Man forudsætter, at Indenrigsministeriet endvidere inden Godkendelse af en Byplan forhandler derom med de vedkommende andre Ministerier, bl. a. med Ministeriet for offentlige Arbejder. Man mener ogsaa paa denne Maade at skabe en ret simpel og dog med Hensyn til Sagskandskab betryggende Form for Spørgsmaalets Behandling, uden at behøve at skride til at oprette de i »Bedre Byggeskik« og Boligkommissionens Forslag foreslaaede særlige Kommissioner.

Medens en Byplan iøvrigt efter Forslaget kun kan gennemføres med vedkommende Kommunalbestyrelses Samtykke, hjemler § 1, III.—V. Stk. en Afgørelsesmaade i Tilfælde af, at *Strid mellem Kommunalbestyrelserne i nærliggende Kommuner* ikke bliver bilagt i Mindelighed ved Forhandlingerne. Det kan nemlig stille sig saaledes, at to eller flere Nabokommuner eller nærliggende Kommuner i trafikmæssig eller lignende Henseende har saa megen Forbindelse, at en Byplan for den ene Kommune eller Dele af denne vilde være uigennemførlig eller blive uden væsentlig Betydning, med mindre der tilvejebringes en samlet Plan for de vedkommende Kommuner. Bestemmelsen har til Forbillede Lov Nr. 63 af 28. Maj 1880, § 3 og § 52 (jfr. Lov Nr. 128 af 19. April 1907), hvorefter der i Tilfælde af Uenighed mellem de vedkommende Kommunalbestyrelser om Klassifikation af Vandløb og om Tilvejebringelse af Vandafledningsanlæg, hvor Vandløbet henholdsvis Vandafledningslægget berører flere Kommuner, træffes Afgørelse af de overordnede Kommunalmyndigheder.

Man har nærmere foreslaaet, at saadan Tvist mellem flere Kommuner afgøres af Indenrigsministeriet, dog saaledes, at hvis en Sognekommune modsætter sig Byplanbestemmelserne, kan den ikke paatvinges disse, hvis den faar Medhold af det Amtsraad, hvorunder den hører. Man har her ved taget Hensyn til Amtsraadets betydningsfulde Stilling i den kommunale Forvaltning og er gaet ud fra, at hvis et